



Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τρὶς φορὰς τὴν ἐβδομάς καὶ τυπóνεται σὲ 8—9 χιλιάρια φύλλα γιὰ κάθε φύλλο. Ἡ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάδα δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ἔξω τῆς Ἑλλάδος 12. Κάνεινας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς, ἀν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρᾶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀ το μ ι κ ᾶ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποίηση πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορᾶ.

Δυὸ φίλοι μου

μὲ γέλασαν πρῶι πρῶι τὴ Δευτέρα καὶ μὲ κάθισαν μέσα σὲ μιὰ ἀμαξα νὰ πάμε λέει νὰ ξεσκάσωμε λίγο σὲ κάμμειά ἐξωχή. Ἄν καὶ δὲν εἶχα κέφι, παραδέχτηκα, ἔχοντας στὸ νοῦ μου τὴ παροιμία, ὅπου βρεῖς φαγεὶ κάτσε φάγε, καὶ ὅπου ξύλο φύγε.

Ὅταν φτάσαμε κεῖ στοὺς Ἀμπελοκήπους καὶ ἡ καρύσσα τραβοῦσε τὰ μπρός, ἄρχισαν καὶ μοῦμπεναν οἱ φύλλοι στ' αὐτιά, ὅτι κατὰ τὸ δρόμο ποῦ τραβοῦσαν, μὴ εἶχαν σκοπὸ στὴ μοναξιά νὰ μὲ χειροτονήσουν αὐτοκράτορα ἀπόλητον, σὰν τὸν συμπέθερο τῆς Ρουσίας. Φθάνομε στὸ Χαλάντρι τέλος πάντων καὶ ἐγὼ ἤμουνα σῶος καὶ ἀκέραιος.

Ἐσθάρεφα λίγο. Μπένομε σὲ μιὰ καφενοταβέρνα καὶ ἀρχίζομε τῆς ρομνικῆς. Ἐνας χοντρός νοικοκύρης, ὁ κύρ Κανάκης, ρωτᾷ τὸν φίλο μου κρυφὰ κάτι στ' αὐτί. Τὶ εἶπαν ἀναμεταξύ τους δὲν εἶξερα, ἀλλὰ σὲ λίγα λεπτά τὸ μαγαζὶ γέμισε ἀπὸ Χαλαντριώταις καὶ μὲ κύτταζαν μ' ἕνα μάτι, ὡς ποῦ κατώρθωσα ν' ἀνακαλύψω, ὅτι μ' εἶχαν ἀνακαλύψει ὅτι ἤμουνα ὁ Παληάνθρωπος τοῦ Παληανθρώπου. Τράβηξα τὸ διάβολο μου ὡς ποῦ νὰ ξεκολλήσω ἀπὸ τὸ φέρε καὶ φέρε μας τὰ ἴδια.

Ὅταν φεύγαμε ἕνας παπᾶς μ' ἀγριοκύταξ, τὴν βλέπει ὁ Κανάκης καὶ μὴ λέει; — Τὸν βλέπεις αὐτὸν τὸν παπᾶ; Χτὲς ἦταν μεθυσιμένος στουπί. Νὰ τὸν περάσης στὸν Παληάνθρωπο νὰ βάνῃ γνώσι. Καὶ γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ τὸν περνᾶ. Μ' ἄρσεε τὸ Χαλάντρι, καλὸ χωριὸ, εἶδα καὶ μιὰ χωριατοπούλα, ποῦ ἦτανε ἀειντε ντέ. Ζουμερὸ λεμόνι χαλαντριώτικο. Ὅταν εἶδε πῶς τὴ καλοκύτταξα ἔβανε τὰ μάτια τῆς κάτω, ἀλλὰ γὼ γιὰ νὰ τῆς δώσω θάρρος τῆς εἶπα. — Σήκωστα, κυρὰ καὶ μὴ φοβᾶσαι, σήκωστα τὰ μάτια σου. Γύρισε μ' εἶδε, χαμογέλασε καὶ μπῆκε στὴ μπόρτα τῆς.

Φεύγομε ἀπὸ τὸ Χαλάντρι καὶ φθάνομε σὲ κάτι χωράφια, πᾶμε μὴ νὰ δοῦμε τὴ δεξαμενὴ τοῦ ὑδραγωγείου; Πᾶμε. Νόμισα πῶς ἦτανε κάμμειά χαβούζα σὰν ἐκείνη ποῦ εἶναι

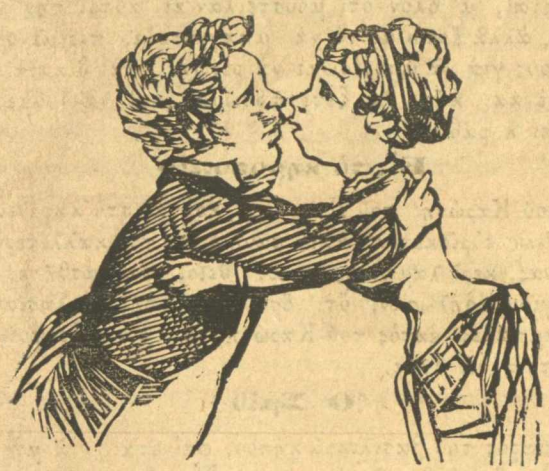
στὸ κῆπο τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν. Βρίσκω τοὺς ἐργάτας καὶ σκάπτουν καὶ μᾶς ἀνοίγουν ἕνα πηγάδι τὸ ὁποῖο ξεστούπωσαν ἀπὸ ἕνα θεώρατο μάρμαρο μὲ τὸ ὁποῖο ἦτανε βουλωμένο. Τί εἶναι δῶ; ρωτῶ. — Ἡ δεξαμενὴ, νὰ κατέβωμε κάτω νὰ δῆς τί ὠραῖο πράγμα. Κυτταζῶ ἀπὸ τὴ τρούπα καὶ βλέπω κάτι πέτρινες σκάλες στριφογυρισταῖς καὶ σκοτάδι, ἄλτρο καὶ ἀπὸ τὸν τάρταρο. — Βρὲ μὲ τὰ σωστά σας, λέτε νὰ κατέβωμε σ' αὐτὸ τὸ πουντροῦμι; — Θὰ δῆς ἕνα ἐξάισιο πράγμα. — Μωρὲ ἄς ἦναι καὶ ὑπέρλαμπρο, δὲν κατεβαίνω. Ἀπὸ μέσα μου δὲ ἔλεγα, ἔχει τὸ χάρι νὰ θέλουν νὰ μὲ πνίξουν ἐδῶ μέσα, νὰ μὲ πάρῃ τὸ ὑδραγωγεῖο καὶ νὰ μὲ ξεφουρνίσῃ μέσα σὲ κάμμειά βρύσι τῆς Ἀθήνας.

Τέλος ἀναψαν ἕνα κερὶ καὶ κατέβηκαν. Κατεβαίνω κ' ἐγὼ ἀπὸ πίσω τους. Στὸ μισὸ ὅμως κατέβασμα κάτω, στὸπ, γιὰτὶ ἀκουσα μέσα σὲ κείνους τοὺς θόλους τὸ νερὸ καὶ βούιζε — Κατέβα μὴ νὰ παρακάτω. Ἐδῶ εἶναι τὸ ὠραῖο θέαμα. Δὲν πειράζει, τὸ βλέπω κ' ἀπὸ δῶ ἀπὸ πάνω. Ἦτανε, ἀδερφοί, κεῖ μέσα τὰ καταχθόνια τῆς γῆς, βλέπω τὸ νερὸ τῆς καταχθονίου αὐτῆς δεξαμενῆς καὶ ρωτῶ. — Ἐχει πολὺ βάθος; — Τρία τέσσαρα μέτρα. Μ' ὄλης τ' ἀκουσα τὸ κᾶνω στριφόνια κατασκοτώθηκα ἕως ποῦ ν' ἀνέβω ἐκεῖνα τὰ στενὰ σκαλιὰ, φθάνω στὸ στόμιο, δίνω μιὰ στὸ κεφάλι μου, ποῦ μὴ φάνηκε ὁ οὐρανὸς σφονδύλι καὶ ἡ θάλασσα φακί. Βγῆκα σὰν ποντικὸς ἀλευρωμένος. Φεύγομε καὶ μὴ νὰ πᾶμε: — Πᾶμε νὰ σοῦ δείξωμε καὶ μιὰ κόφτρα; — Δὲν θέλω, βρὲ κύριοι, δὲν θέλω. Εὐχαριστῶ. — Μὰ δὲν εἶναι τίποτα. Πᾶμε λοιπόν. Ἀνοίγουν ἄλλο πηγάδι, ποῦ μόλις χωροῦσε νὰ κατέβῃ ἕνας ἄνθρωπος κάτω μὲ βάθος ἴσα μὲ τριάντα μέτρα, εἶναι κρεμασμένη μέσα μιὰ σιδερένια σκάλα. — Κατεβαίνομε νὰ δῆς τὸ ὑδραγωγεῖο; Φαντασθῆτε τώρα νὰ μὴ νὰ κατεβῶ σὲ κείνο τὸ χάος, ποῦ ἀπὸ πάνω τῶβλεπα καὶ μούρθε ζάλη. Ἀντὶ γιὰ ἀπάντησι τράβηξα δρόμο χωρὶς νὰ γυρίσω νὰ δῶ οὔτε πίσω μου.

Φεύγομε καὶ πᾶμε στὸ Μαρούσι. Κι' αὐτὸ ὠμορφο χωριὸ,

Προσέχετε

Από τὰ σκυλιά, γιατί έμαθα ό διευθυντής του πολιτικού νοσοκομείου, ότι είπε εις ένα πολίτη, πώς τὰ σκυλιά έχουν άρρώστια επιδημική, όσα έχουν από αυτή την άσθένεια δεν έχουν όρεξι να φάν δυό τρεις μέραις και ότι δαγκάνουν, μερικὰ δέ και λυσσάζουν. "Όσοι λοιπόν έχετε σκυλιά να τὰ συμμαζέψετε, καλὰ δέ θά κάνη και ό κ. Διευθυντής να βγάνη από τόρα τόν μπόγια, πράγμα τó όποιο, αν δεν τó κάνη, να έχη τή κατάρα του μονοπόδαρου Μακράκη και να δώση να τόν φάν τὰ σκυλιά όχι πεθαμένο, αλλά όλοζώντανο.

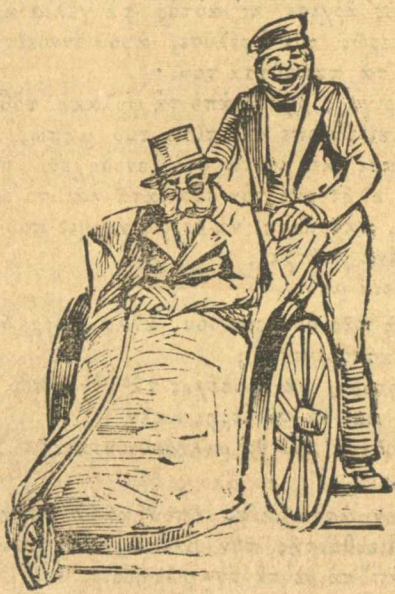


Όλονυχτίαις

Χριστός! Αρέστη δουλικών, πριν έρθη τó Χριστός! Αρέστη.

Παιδιά

στά όπλα. Ό Μελλάς μοιράζει πεντάριχα χαρτιά. Πήγε σε όλα τὰ χωριά και μοίρασε στα καταστήματα από δυό τρία πεντάδραχμα για να πίνωμε, τήν ίδια δουλειά έκανε και στα Πινακωτά και στο Βαρθακονήσι. Έφροδος λοιπόν. Στα όπλα έθεν της. Άλλά δεν θά μὰς φάη μετ' τὰ λιμά! Από πεντάριχα και δεκάριχα τó μάτι μας είναι χορτασμένο θέλομε να βουίζουν πεντακοσάρικα, και χιλιαδούλες. Για να σὰς πώ αλήθεια. Τόρα κατάλαβα πώς κάνω μια κουταμάρα, να του λέω δηλαδή πώς του τρώμε τούς παραδες και τόν κοροιδεύωμε. Σούς, να μη τó μάθη και κιοτέψη, και πάψη τή πλουσιοπαροχία του. Όλοι μας να κάνωμε τó μπουφο, ως πού να κάνωμε τή δουλειά μας και του δείζωμε στο τέλος, ότι όχι μείς, άλλ' ότι αυτός είναι μπουφος. Σιωπή, και θαρωώ πώς άρχισε να τὰ καταλαβαίνη.



Ό Καλλιγιάς αποθεωμένος.

Τό μεγαλείτερο

θαύμα πού έκανε ή Βαγγελίστρα ήτανε ή κλεψιάς των έπιτρόπων ή όποιαίς έγιναν και φέτος με τρόπον, με τί λογής δέ τρόπο, σὰς λέω, με αδιάντροπο τρόπο, και με τόν τρόπο τους αυτό, με φέρνουν εις τρόπο να τούς τὰ ζετρουτώσω όλα, έχω δέ όλα τὰ κιουτάπια τους πρό όφθλμούς και τὰ τακτοποιώ. Σουίλειμ μπακαλούμ.

Βρέ νταυλαροηγούμενε

τῆς Μεντέλης πού ξέρεις να μὰς κρεμάς τó ρωλόγι σου από κάτω από τó ζουνάρισου τάχα πώς σου κρεμασθήκε για να δείχνης πώς είναι μαλακατένιο, βρέ γαϊδουρογάρδαρε, ποιὰ είναι κείνη πού κάθε βράδυ σουρχεται τή νύχτα στο σπίτι σου; Τó παρά έγκρε, κουμπάρε, και θαρωώ πώς οι Χαλαντριώταις θά σε σπάσουν καμμιά βραδειά στο ξύλο για να μάθης, ότι τó ξύλο τῆς γνώσεως δεν βγήκε μόνο από τó Παράδεισο, αλλά ότι βγαίνει και από τὰ δάση του Χαλανδριού. "Αμ τήν άλλη μασκαροδουλειά πού εφρειασες και πούλησες στο Λαύριο του Σαμπιέρου ένα χτήμα τῆς μονῆς Ιεροκρυφίως, και για τήν όποια άγια σουφροποίησι σου έκαναν οι καλόγεροι άναφορά στο ύπουργείο, θαρωείς πώς δεν τήν έμαθα κι' αυτή. Φτου στα γενεια σου, νταυλαροηγούμενε, με κατακόλασες μεγαλοδομαδιατικό και δεν θά μεταλάβω. "Η μου φέρνεις και μένα κείνει τή γλυκειά σου κουμπρούλα, να τῆς πώ κ' έγώ κουμπρούλα μου χρυσή, ή σωτηρία δεν έχεις.

Γούμενος είσαι σύ, ή θέλεις δέσιμο με γούμενους του καρβιού σε κάνενα δεντρο, και να σου κάνουν τὰ πλευρά σου μαλακά σαν τή κοιλιά σου;

Κάτι πικτρικοδουλειαις

συμβαίνονν μέσx στο Έθνικό τυπογραφείο, κάτι κλεψιάς και κάτι άλλαις μεπερμπατουδουλειαις τῆς όποιαίς σὰς ξεφουρνίζω μεθαύριο.



Η κηρία πάει στην εκκλησιά σὲν τέκνοις α.λ.λ.α μὲντ ντιέ Παρί.

Τό αντίκρυ τῆς Χρυσοσηλαωτίσας Λαμπωλειών του κ. Έπαμεινώνδα Σταυροπούλου, μετεβέθη επί τῆς όδοϋ Νικίου, παραπλεύρως του Παντοπωλείου πρώην Πυρρή, ήδη Άνδρέου Πατισπούλου και όπισθεν του έμποροραπτικού καταστήματος των αδελφών Μορίση.